

Secretos del corazón

de Montxo Armendáriz

Josep Carles Romaguera

No em queda més remeil que expressar-me amb rotunditat: *Secretos del corazón* és una autèntica meravella. No hi ha cap mena de dubte, el nou film de Montxo Armendáriz sembla tornar a l'origen de la seva obra fílmica, en concret a la seva opera prima: Tasio, on ja ens mostrava un gust per la recreació costumista d'ambients rurals i feia una indagació ètnica sobre la població. A la vegada, sembla seguir la tendència d'imprimir una mirada màgica sobre els problemes de la infància i el món inexplicable que l'envolta; una tendència que ha proporcionat algunes de les millors obres del cinema espanyol més recent: *La madre muerta*, *El espíritu de la colmena*, etc. Si més no, també és d'agrair que Montxo Armendáriz superi els dubtes que la seva figura com a cineasta havia provocat amb una relliscada com *Historias del Kronen* (se'm fa impossible de creure que aquest film és un producte del director del film del qual n'estic parlant).

L'inici del film és àgil, d'una enorme gracilitat. És com una finestra que se'ns obri als espectadors, com aquest món incomprès que s'obri davant els ulls del jove protagonista. L'acció es puntualitza al voltant de dues imatges que tornaran aparèixer al llarg de la projecció, i que, a causa de l'impresionant guió escrit pel mateix director, adquiriran el seu sentit complet a l'hora de tancar la història i, per tant, exposar l'evolució del protagonista. Un protagonista que porta el pes del film; perquè, en definitiva, *Secretos del Corazón* és una recreació plena de lucidesa, de la mirada de la infància davant el misteri d'un món, el dels adults, que implica fer-se còmplice dels misteris i dels silencis que el constitueixen. Camí aquest que ha de portar el seu personatge principal a una pèrdua de la innocència i la conseqüent entrada al món dels majors.

Em sembla que Montxo Armendáriz descriu de

forma magistral aquest procés sobre l'abandonament d'una innocència desplaçada per la consciència d'aquest nou món. I evita caure en el que podria haver estat un producte ple de cursileria i de to paternalista per mostrar-nos pel camí de la revelació unes imatges que capten l'atenció de l'espectador que provoquen la riulla dissimulada quan toca, o en altres ocasions, una certa angoixa dramàtica moderada. En definitiva: situacions o moments on Javi descobreix elements d'aquesta vida fins ara desconeguts per ell i que són posats en imatges amb allò que es requereix: l'emoció.

Un dels grans encerts d'aquest relat íntimament poètic és la seva tendència cap a la vaguetat de les ombres, punt, aquest, on el director se'ns mostra com un hàbil narrador d'allò que no es diu. D'aquelles històries latents que naveguen sota els fets explícits de la història, com ho demostren aquelles imatges que contenen un rerefons suggerit però que desconeixem. L'esforç del director va més enllà de tot això i s'arrisca en l'intent d'explicar allò que no veim: un uniforme, uns crits, una tragèdia familiar.

No vull acabar sense manifestar la meua

admiració per l'enorme treball interpretatiu que els actors fan en el film, des de Carmelo Gómez i Sílvia Munt passant per la genial actuació dels dos menuts (protagonistes tots dos, juntament amb una nina, d'una escena digna de passar a la història del cinema) i sense oblidar una Charo López nostàlgica i desencantada. Per si tot això no bastàs a més a més, Montxo Armendáriz acaba el film de forma magistral, encaixant totes les peces, lligant de forma magistral totes les reiterades puntualitzacions amb l'evolució del protagonista. Torn a repetir: una meravella. ❖

Títol: Secretos del corazón
 Direcció: Montxo Armendariz
 Guió: Montxo Armendariz
 Muntatge: Rori Sainz de Rozas
 Fotografia: Javier Aguirresarobe
 Música: Bigen Mendizabal
 Intèrprets: Carmelo Gómez, Charo López, Sílvia Munt, Vicky Peña.

